

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

JAUME FERRÁN.

Celebritat portentosa
y de brillo no quimèrich,
es pèl microbi colèrich
una imatge pavorosa.

Lo sèu nom s' ha fet volant;
ahir ningú 'l coneixia.
y avuy tot lo món ansia
sapigué 'l que fa en Ferrán.

UN PÉRIT EN LA MATERIA.

Sortint de la iglesia dels Angels, ahont lo predicador acabava de fer un sermò ponderant las ventatjas del matrimoni, vaig formar lo propò-

sit decidit é irrevocable de casarme en quatre esgarrapadas.

Va ser una inspiraciò. La prédica m' havia tocat lo cor, remonent las fibras més delicadas del mèu ser. ¡Oh, sí! Era cosa feta. Buscava una xicota aixís y aixís, la emprenia á boca de carro, la demanava, 'm feya tirar trona avall, y, tancat d' ulls, m' enfilava del abisme de la solteria al séptim cel del matrimoni.

Jo, mal m' está 'l dirho, conech un sacerdot que 'm tracta ab molta familiaritat y á qui professo especial respecte. Es lo que se 'n diu un home verdaderament trempat; amable, bromista, despreocupat, franch... no tè altre defecte que ser capellá. Si no fos aixó, seria una persona corrent á carta cabal. Pero ¡qué s' hi vol fer! Tothom ha de tenir una tara ó altra en aquest món...

Tot anant cap á casa vaig pensar ab ell.

—¿Y si ho anessis á consultá ab mossen Badò?
—'m deya jo, encalabrinat ab lo projecte de matrimoni;—es una persona intel·ligent que d' aixó de casoris ne sab la prima, perque n' ha fet molts, y devegadas... pot donarme un bon cami—

Tal dit tal fet: sense arribar á casa, trencó de carrer y 'm planto á la porta de mossen Badò.

L' home acabava de sopar, y estava encenent un puro d' aquells que may han passat pèl estanch; es á dir, un puro bó.

—¡Hola, bailed! ¿tú per aquí?—va dirme alsant lo cap, sense deixar d' encendre la breva;—¿qué hi ha de nou?

—Res, desgracias: vull casarme.—

Lo sant varò va mirarme tot sorprès, tirantme una glopada de fum pèls nassos,

—¡Casarte! ¿qué t' has tornat boig?

—No li sabria dir; però conech que 'm convè. Hi anat á sentir al predicador dels Angels y me n' ha fet venir ganas.

—¡Ay! ¡qué 'n fan de mal certs predicadors,

sense pensarsho!.. Pero en fi, tú estás decidit ¿eh?

—Sí senyor, completament decidit.

—¡Bè, bè, bè! Asséntat y enrahonarém.—

M' assento á certa distancia, per respecte... y pera evitar que 'm convertís en xumeneya del seu puro, y mossen Badò prossegueix:

—¿Ja tens la dona triada? Perque, naturalment, per casarse, la dona es un article de primera necessitat.

—No senyor, no la tinch; precisament vinch per xó, perque vosté 'm dongui una idea de lo que 'm convè més.

—Veyám, digas; ¿cóm t' agradaria á tú? ¿Rica? ¿pobra? ¿alta? ¿baixa? ¿guapa? ¿lletja?...

—¡Ja veurá, ja veurá! Jo la voldria rica...

—¡Malament! Una dona rica no 't convè: será dominant, absoluta, vanitosa, malgastadora; tots los días te recordará que 'ls quartos son d' ella, no podrás ferte obehir...

—Sent aixís la buscaré pobra... ¿no li sembla?

—¡Otro que tal! Llavoras tot carregará sobre têu; estará faltada d' instrucció, será ordinaria, tindrà una récu de parents pobres que se 't menjarán de viu en viu, fará ferte papers ridículs per la sèva falta de tracte social...

—¡Tè rahò ab aixó!—vaig exclamar una mica contrariat per las sèvas reflexions,—¡es una dificultat molt séria!

—Aném á un' altra cosa,—va continuar mossen Badò, sense fer cas del mèu comentari;—¿cóm pensas escullirla? ¿alta?

—¡Si senyor!

—Fas un disbarat; no pots figurarte 'ls inconvenients de la dona alta. Per un vestit te gastarás un sens fi de roba, menjará per quinze, ab lo cap topará per tot arreu, y no la podrás renyar, perque gracias á la sèva estatura podrá plantarte cara, y si arribéu á malas será capás de clavarte una trastasso...

—Pues miri, ja sè lo que 'm toca: casarme ab una de ben baixa...

—¡Pitjor que pitjor! La gent preguntará si es la tèva filla, tothom te l' atropellará, no tindrà coratge per res, si teniu criaturas no las podrá fer creure... Y á propòsit, ¿qué vols que sigui? ¿guapa ó lletja?

—Guapa... ¡no cal dirho!

—¡Vatúa 'l món! ¡Ja 't compadeixo! May estarás tranquil ab las sèvas coqueterías, li agradará lluhir y ferse veure, passarà més temps al tocador que á la cuyna...

—Donchs nada, vinga una de lletja...

—¡Mal pensat! Si una de guapa en quatre días ja pert los atractius ¿qué fará una que may n' haji tingut?... Ademès ¿qué la buscarías morena?

—No senyor, ròssa.

—¡Infelis! ¿Casarte ab una ròssa? Es lo mateix que si 't casessis ab un mantecado en forma de dona...

—¡Donchs... morena!

—¡Uf! Estarías perdut en quatre días. Las morenas son massa apassionadas y violentas; quan s' enfadan tiran verí, esgarrapan y cridan... y 's desmayan tres vegadas cada vintiquatre horas. Apart d' aixó, acostuman á passarse molt depressa, y al cap de mitj any ja semblan las ávies dels seus marits...—

Aquí ja no 'm vaig poguer aguantar.

—¡Digui, donchs—vaig exclamar—que per tot hi ha cent lleguas de mal camí! Si per casarme no 'm convè que la dona sigui pobra, ni rica, ni alta, ni baixa, ni guapa, ni lletja, ni ròssa, ni morena, ¿qué vol que fassi pues?

Mossen Badò va mirarme ab certa socarronería y després d' una pausa, va murmurar sonrihent:

—Feste capellá, créume...

A. MARCH.

¡TRASCENDENTAL!

NOCTURNO.

Era de nit. Corria jo en direcció als Batllons en caràcter de missatjer, pero de missatjer interessat en l' assumpto, mentres la lluna que 's banyava enllá del mar, potser per no tenir deutes ab los dels *Bany's Orientals*, deixava veure mitj cos flotant sobre l' aygua y l' altre mitj, desfet com á bôlbas de cotó fluix entre las onas que se l' emportavan fins á la platja y...

¡Ah! avants de seguir més enllá dech explicarme. La mèva dona—que tinch l' honor de presentarlos—estava als últims de un estat interessant y á principis de un altre interessantíssim.

La llevadora que l' assistia m' havia fet un encàrrech ab caràcter d' urgent, y jo anava á cumplirlo més de gust que si hagués tret la grossa y anés á cobrarla.

Contin, feya deu mesos qu' era casat y anava á ser pare dintre pochs moments. Figürinse quin goig més gran per mi era aquell; anava á ser pare, ja era pare futur. ¡Oh! no vull recordar lo desitj ab qu' esperava 'l nombrament.

Mil visions, mil pensaments estranys me bullian dintre del cap mentres me dirigia á casa la llevadora.

En aquest tripijoch cerebral, arribo al carrer d' Urgell, me paro davant de una porta d' escaleta en que hi ha una creu, dono tres pichs y repicó que van tardar poch en ser interpelats per un:—«¿Qui hi ha?»—á lo qual jo vaig respondre:—«Un servidor, que vinch ab recado de la senyora María, que fassan lo favor de darme lo que ella ha deixat encomenat.»

Pochs moments van passar després de aqueixas paraulas, quan sento caure una clau que tirada del ters pis més furienta que un llamp, de rebot va anar á parar deu ó dotze passas més enllá. Si 'm toca la closca me 'l esquerda.

Obro ab ella l' escaleta, pujo fins al tercer pis, ahont hi trobo una dona bastant respectable, que mitj ab enaguas mitj en sense y ab una palmatoria á la má esquerra, m' allarga ab la dreta un sach, contenint un moble de més valor que 'l que 's necessita per portarlo.

Dono 'l santo y senya y torno á baixar l' escala dirigintme pèl mateix camí que havia fet al anarhi.

Ja feya estona que caminava, quan sento darrera mèu uns passos que, francament, van alarmarme.

—¡Lladres!—vaig pensar desseguida. (Cuytém á explicarho que m' agafa por.)

La lluna aterrorisada ó per causas que desconech encare, ó potser per no veure tantas desgracias humanas sobre la terra, gira la cara sense mirar que podia produhirne molts més al deixar-nos á las foscas d' aquell modo, y en tant 'l que 'm perseguia m' aconseguix donantme una forta rebolada, al mateix temps que 'm pregunta:

—¿Qué es...?

Mitj alelat per la sorpresa ó per la por que de mí s' havia apoderat, y hasta extranyat de fer co-neixensas á unas horas tant avansadas y creyent al mateix temps que si era una persona que 'm

volguès mal, contestantli ab modos podia més ó menos desarmarla. vaig dirli ab tota la amabilitat que 'm sigué possible:

—Per las apariencias tothom diu que será noya, are... no sè... veurém.

—¿Sí? va respòndrem secament; també lo he dicho yo, por lo tant nos llegaremos hasta el fiato y allí ho esclarecerém.

No sè com devia interpretar aquellas paraulas; sols sè que vaig contestarli:

—¿Qué diu? ¿Encara ha de neixe y ja volen afiliarla?

—Vamos, vamos, no hagamos el torpe...

—Pero...

Y sense dar-me temps per acabar, me pren lo bulto que jo duya á l' espatlla, se 'l carrega y 's posa en marxa, seguintlo jo més per instint que per reflexió.

Després de caminar llarga estona y passada ja la sorpresa que m' havia causat aqueixa treta, vaig atrevirme á preguntarli:

—Escoltéu. ¿Qué podriau ferme 'l favor de dirme, qué significa aixó?

—No puedo decir res, aquí decidirán, y dihent aixó vam entrar en una barraca de modesta aparencia, ahont hi havia tres ó quatre busca-fraus y punxa-sarrias que vigilavan constantment.... dormint com sachs deguix, los quals van tornarse més grochs que la cera al sentir com un los hi deya:

—¡Buena nit!

A lo qual van contestar:

—Buena nit! ¿qué hay?

—Señor Gomez—va dir lo que 'm acompanyava—le acompaño á ese matutero que pretendia introducir esa penca de cansalada, burlando la vigilancia de la ronda de consumos.

—¿Ah sí? A ver que hay aquí.

Y 'l senyor Gomez que á la qüenta era 'l principal d' aquell tinglado, va posarse á deslligar lo sach, operació que feya ab més delit que un avaro quan conta un tresor.

Pochs moments va tardar en deslligarlo; mes al obrirlo, van quedar més parats que 'l monument de Colon y ab més colors á la cara que 'l Mapa-Mundi, contemplant que 'l que 's creyan que era una penca de cansalada, no era altre cosa que la majestuosa y encoixinada cadira ausiliar de partera.

La lluna que llavors ja era un xiquet alta, s' ho estava contemplant, y al veure que no havia succehit cap desgracia, va posarse á riure y jo també.

Per altra part, de passada, farè constar aquí, que al arribar á casa, la meva familia s' havia augmentat ab un noy; que li tinch donadas ordres severas, baix pena de aburriment, si may s' emplea de burot; y en quan al Sr. Gomez y als seus dependents los perdono 'ls perjudicis que podian ocasionarme, en pago del tip de riure que 'm van proporcionar.

ARNAU.

A UNA NENA.

¡Adèu, Teclèta del cor!
¡adèu ja, puig vol ma sort,
que marxi á llunyanas terras
'hont entre perills y guerras
de segur prompte hauré mort!

¡No ploris, bè de ma vida!
¡no estiguis més enristida;
que sí morir es mon fat,
aixís que estigui enterrat,
ja t' ho escriuré desseguida!

Pro tal com vas demanar
per penyora 't vull deixar,
com recort d' amor constant,
una joya ab un diamant
de lo millor que 's pot dar.

Tinch d' un mèu antepassat
que canonje havia estat
una preciosa sabata
ab gran cibella de plata
que jo sempre hi conservat.

La cibella que t' hi dit
pot sè una agulla de pit
que farà un efecte gran,
mes are hi faltá 'l diamant
y aixó ja es més divertit.

Ja cumplert tinch mon anhel
puig si cauhen á granel
estrellas, per contentarte,
fins soch capás de donarte
alguna estrella del cel.

Que si al món van á parar
com venen á suposar,
no t' espantis no, Teclèta,
ja t' enviaré una estrelleta
de las que cauhen al mar.

¿No t' agrada diús? ¿per qué?
¿per ventura hi pot havé
més brillant y rica joya?
¿d' or la demanas? ¡Uy noya!
¿que 't créus que soch en Xifré?

¿La desprecias? ¡molt bè maca!
jare ni d' or ni d' alpaca!
puig sápigas que l' amor,
si admet feridas al cor,
no n' admet á la butxaca.

CRISTÓFOL CRISPÍN.

Sr. Nicolau, rebi la mèva enhorabona més complerta. Vaig tenir lo gust de assistir al primer concert de la serie ab que ha pensat recrear als filarmónichs de veras, durant la present quaresma, y vaig surtine plenament satisfet. Veritat es que 'l programa estava perfectament combinat y que *Il Deserto* de David es una obra de gran inspiració plena de bellesas de primer ordre. Francament pèls qu' estimém la música per la música val més aixó que una de aquellas óperas de *ripiego*—y avuy per avuy ja casi ho son totas—qu' estém cansats de sentiras.

Y are siga dit en veritat, que atesos los elements artístichs ab que contém á Barcelona y tenint en compte la circumstancia de haverse casi improvisat lo concert, no pot demanarse més. Lo mestre Nicolau va acreditar-se d' escelent director de orquesta. Va durla ab perfecte coneixement de la música que tenia al davant, imprimintli ajust y colorit.

De totas maneras, si 'l públich no estigués tan viciat; si no tingués la costum de donar més importancia als cantants que als compositors; si aquí s' estimés la música una mica més que la gimnassia de gargamella y 'ls pinyols de pit, creu-

riam que 'ls concerts basats en l' execució d' obras com *Il Deserto*, *La damnation de Faust* y algunas de Gounod, quedarian de aquesta feta arrelats y contarian un auditori numerós, intelligent y entusiasta.

Per xó lo gran que es comensar, y la gloria de haverlos iniciat no podrà disputarli ningú al mestre Nicolau.

∴ Dos obras hém vist en lo *Teatro Principal*: *La escuela de las coquetas* y *¿Divorciémonos?* desempenyadas per la companyia de que forman part la Tubau y en Mata. A la Tubau la coneix y l' aprecia molt lo públich de Barcelona: en quan á en Mata, es induptable que vá trobar íntegras las mateixas simpatías que deu ó onze anys enrera havia sabut captarse entre 'l públich barceloní.

Esperém, no obstant, veure 'l treballar més de lo que treballa avuy per parlarne ab més extensió.

La Tubau en *¿Divorciémonos?* vá ser molt aplaudida. Sense voler fer comparacions ab altrás artistas extranjerás com la Marchi y la Simoes que han desempenyat la mateixa obra, debém consignar que la Tubau, en lloch de la *bourgeoise fantasque* que ha escrit Sardou, fá un tipo de boba, si molt ben sostingut, mal agafat en concepte nostre. Pero al públich li agrada aixís, y 'l treball de l' actris espanyola, per altra part, no careix de mérit.

∴ Las cabriolas del *Circo eqüestre*, que avuy está tancat, s' han trasladat al *Teatro del Circo*, ab ocasió del *Viatje á Suissa*. En aquesta obra, ni la lletra, ni la música, ni 'ls actors cridan tan l' atenció com los acróbatas *Han-lon-Lees* que fan verdaderas endiabladuras. No s' explica tanta agilitat y tanta destresa. Ja 'ls asseguro jo que n' hi ha per llogarhi cadiras... y 'l públich per la seva part se propassa, llogant cada nit palcos, butacas y graderías.

∴ A *Novedats*, ahont demá 's dona l' última representació de *¡Mal pare!* en lo torn de *Asociació de autors catalans*, á benefici de son autor, s' ha estrenat una pessa, que D. Albert Llanas, autor d' ella, califica d' empelt, titulada *Del foch á las brasas*. Té molta semblansa ab una coneguda producció castellana y está escrita ab desenfado y molt bona sombra. Lo públich va rébre-la ab molt aplauso.

N. N. N.

ACUDITS.

—ENVIAT PÉL CORREU.—

En una reunió de familia, un senyor entrant de la casa pregunta al nen davant dels seus papás:

—Nen ¿quí és més tonto, tú ó jo?

A lo qual respon la criatura:

—Lo papá, porque may véu quan vosté fa pe-
lons á la mamá.

Lo noy Sol visita ab tanta freqüencia una casa amiga, que la Nieves, nena de uns setze anys, encare no entra 'l jove, 's fón materialment per fugir de sas pesadas galanterías.

Ningú s' explicava aquesta falta de cortesia, quan digué un andalús.

—Pues náa más natural que ar entrar er Zol nos quedemos zin nieves.

Cassat al vol en la Rambla de las Flors:

Diu un senyor á una senyora que á la quenta peca de massa instruhida:

—¿Sab qué tinch la mamá política y dos germans polítichs també á Madrid?

A lo que respon ella:

—¡Ah! ja 'l planyo: porque jo crech que no hi ha res al mon tan dolent com tenir parents ficats ab aixó de la política.

CIUTADÁ PACO.

¡POBRE XICOT!

L' escena representa unas montanyas, en lo cim d' una d' ellas un castell. «Lo testimoni mut de mil hassanyas» segons li diuhen los habitants d' ell.

La lluna, per la por de costiparse, per entre mitj dels núvols tréu lo nas, y sembla majestuosa al elevarse lo clatell d' una gueta blanch y gras.

Los arbres destructor revinclan l' ayre, l' óliva busca son umbrós abrich, trenca 'l silenci (encara que no gayre), de la granota el cuac, del grill lo rich.

S' acostan un bulto, un hom' si no m' enganya la vista; pero sí, m' hi equivocan, porque ara que ho he vist ab certa manya que de un trovadó' s tracta he observat.

Es digna de mirarse sa hermosura: forman sas galas un conjunt preciós.

¡Que n' es de encantadora sa figura!
¡Se sembla al Carnestollas! ¡qu' es hermós!

En lo castell arriba, 'ls punys s' estira, véu la finestra, trempa lo llaut, se desembossa 'l coll, després sospira y alsa, vinga cantar ab véu d' ambut.

Mentres ell canta surt la castellana, al sentí aquell soroll extraordinari y al pobre trovadó' que tant s' afana ab veu trista li diu...—«¡Que Déu t' ampari!»

J. MONTERO.

Demá dissapte se celebrarà en lo *Teatro de Novedats* una funció extraordinaria á benefici del Sr. Roca y Roca, autor del aplaudit drama *¡Mal pare!*

Per la demanadissa que hi ha de localitats, es de creure que hi haurá un plé de gom á gom.

Lo beneficiat m' encarrega que 'ls inviti á assistir á la funció. Ho faig ab molt gust, y una cosa no més los encarrego.

Que no s' adormin.

¡Quín vent! ¡Quína pluja! ¡Y quín fangueig!

La senmana passada hém estat á punt de convertirnos en granotas.

Y després en estátuas de barro.

Pero qui va divertir-se de debó aquets días, va ser la mar.

¡Alló sí qu' era la mar!

Figúrinse que va donarli la gana de passejarse pèls carrers de la Barceloneta, como Pedro por su casa.

Al mateix temps se divertia ab l' escollera de Llevant, de tal manera que á copia de caricias y

REVISTA FINANCIERA.

— Jo serveixo á casa de uns núvis y estich com lo peix al aygua. Sent casats de fresch ja pots pensar que tenen altrás caborias que sabé 'l préu de las cosas de la plassa.

— Donchs jo estich al infern. Figúrat que la senyora ha de anar pagant un sach de vellut del gasto de la plassa, l' amo sab tots los préus de las viandas..... y 'm tiran aygua al ví.

empentas, va tirar-ne més de cent metres a rodar. Las pedras més grosses volavan com granets d'arena.

Si en Cánovas ho arriba a veure, 's torna més groch que la cera!

Lo mónstruo malaguenyo hauria dit:—Are ho veig: hi ha un mónstruo més mónstruo que jo.

La Patti continúa seguint lo seu calvari.

A Valencia van xiularla.

A Madrit van deixar-la cantar; pero sense anar al teatro.

Los valencians no van poder resistir la operació d'extreure'ls no se quants mil duros de la butxaca.

En quant als madrilenys, ni siquiera 's van prestar a que 'ls fessin dita operació.

Aixís que senten parlar de la Patti 's tapan las orelles. Y no 's creguin, no ho fan per no sentir-la, sino per no pagar-la.

Un xiste que 'ns arriba de Valencia:

«L'empresa del teatro va donar ordres terminants de que no 's permetés l'entrada al escenari.

»Tambè va suprimir las entradas de favor.

»No obstant es precis fer constar que a la funció donada per la diva van assistirhi molts *arroceros*.»

S'está representant al *Principal* la comedia de Sardou *Divorciémonos?*

La Junta del Hospital presencia la representació, s'escandalisa, 's torna tota roja y escriu un ofici al empresari, exigintli que retiri l'obra.

La cansò de sempre.

S'ha suprimit lo fiscal de imprenta: de la censura de teatros ja ni se 'n parla; pero queda encare la Junta del Hospital, propietaria del Teatro de Santa Créu, a vetllar per la moral y las bonas costums.

Una idea.

Me sembla que la citada Junta estaria més en caràcter transformant lo teatro en iglesia.

Llavors s'hi podria cantar lo rosari y celebrar novenas, a tant l'entrada.

La veritat es que posant trabas y restriccions a las empresas del teatro, la Junta del Hospital defrauda fins a cert punt los interessos dels pobres malalts.

Perque 's comprén sense esforços que si 's donava 'l teatro llibrement, pujaria un bon xich lo lloguer del local, y 'ls malalts podrian estar més bèn atesos.

Llavors tal vegada no surtiria cap metje dihent lo que va dir cert dia un conegut catedràtic de la Universitat.

—En l'Hospital de Barcelona l'aire es comestible y 'l caldo respirable.

L'idea volapukista va endavant.

En pochos dias s'ha agotat una edició molt numerosa de la gramàtica publicada per l'editor Sr. Lopez y está ja molt adelantada la venta de la segona.

Item més: s'ha celebrat a Barcelona una sessió preparatoria per propagar lo Volapük.

Per are tot marxa, y marxará tot fins que 's presentin disidencias, que de fixo no faltarán.

Oh, y aquí a Barcelona que si de totas las cosas no 'n tenim dugas, ja no estém contents.

Lo cor m'ho diu. Ja veurán com *frente a frente* del *Volá-puk* es molt capás de sortir are 'l *Volá-vull*.

S'ha constituït a cal bisbe una junta de senyoras ab l'intent de desenvolupar l'Obra de la propaganda de la fé.

A mí no me la pintan.

Entre las reunidas n'hi havia una, a la qual vaig estarli fent l'amor per espay de tres anys. Nos haviam jurat fé eterna.

Y en efecte, tot de un plegat va sortirli un neo rich y s'hi va casar en quinze dias.

¡Y are 's dedicarà a propagar la fé!..

Las personas que 'l dijous van assistir al *Liceo* a la inauguració dels concerts, van tenir ocasió de presenciari un espectacle ó més bèn dit un fenómeno completament nou.

Tal es la sortida del sol a dos quarts de dotze de la nit, que ja 'ls dich jo que va iluminar brillantment lo resto del concert.

Un concurrent que viu al Ensanxe, deya al sortir:

—Tant mateix ja podrian tocarlo a la plassa de Catalunya que potser s'aixugaria aquest fangueig.

A propòsit del citat concert.

Un senyor que durant l'intermedi s'havia adormit, al comensar *Il Deserto* del mestre David va despertar-se, y al sentir lo recitat exclamà:

—¡Ay, ay! ¿Que tiran a algú trona avall?

Entre 'l públich, com de costum, hi havia tres ó quatre intellegents que tractavan de ofegar los aplausos que iniciava la majoria del públich.

¡Llástima que 'l difunt Bizet no 'ls hagués conegutal escriure sa preciosa obra *Jeux d'Enfants*, que hauria pogut dedicar-la a aquellas criaturas mal criadas.

A la segona nit ja no hi eran.

Van fer bè. Ja ho diuhen los castellans:—*No se hizo la miel...*

S'ha inaugurat a can Parés una exposició de Bellas Arts en la qual hi ha pres part la majoria dels artistes barcelonins.

No hi tingut temps sinó de donarhi una mirada de corrida, y l'impresió que m'ha produhit es molt favorable.

¡Y cosa extranya!

En Lluís Carreras del *Diluvi* pensa lo mateix que jo, si bè confessa modestament que l'adelanto que revelan los artistes de Barcelona, 's déu en gran part a las sèvas palmetadas.

Ja veurán com desde are, aixís com per espan-tar a una criatura li diuhen:—Mira que vè 'l Papu ó l'ànima del Rosega-sebas,» perque un artista s'esmeri, li dirán:

—«Brillo, noy, brillo: mira que 'n Lluís Carreras s'está esperant davant dels aparadors de can Parés.»

Cassat a la Rambla:

—D. Pau, home ¿cóm es que s' atreveix á portar un sombrero tant antich?

—Ja veurá, fa vinticinch anys que 'l duch, y ha estat de moda set vegadas. Are espero que torni á serho, y miri crech que no pot tardar.

EPÍGRAMAS.

La filla gran de un manobra,
qu' es muller de un hisendat,
al acostárseli un pobre,
de un regany se 'l tréu de sobre
y li diuhen *Caritat!*

FRANCISCO Y PERET.

Tè als estrangers per cobarts
lo marit de D.ª Agnés,
y lo extrany es que s' amaga
tant bon punt véu á un *inglés*

—En qu' es lletja estém conformes
la viuda del sabater.

—Bè, sí, lletja ho podra ser;
pero tè molt bonas formas.

JUANITO DE GRACIA.

—¿No sabs quinas son, Teodoro,
las lleys contra l' adulteri?

—Jo suposo, D. Silveri,
que serán las lleys de *Toro*.

—Molt m' agrada la *jamona*,
deya un día en Sagimon,
y va contestá en Ramón,
que 'ls bons talls sols ambiciona:
—Prefereixo jo 'l *jamon*.

S. Ustr.

Figúrinse si es ximplici en Peret, que un día va á casa al sastre y li fa saber que vol un traje fosch per vestir.

Lo sastre li pren la mida.

Al acabar, en Peret se repensa y diu:

—Are me 'n haurá de fer un' altre de clar per diari.

Lo sastre diu:

—Está molt bè. Se li farà.

—¿Y qué no 'm prén la mida pèl traje clar?

Un metje visita á una senyora que 's sent malalta del ventrell, y li diu:

—Aixó no es res... una petita dispepsia.

—¿Dispepsia, diu? De qué ve aixó de *dispepsia*?

Lo metje ab molta formalitat:

—¿Qué vol que li diga?—'M sembla que ve del grech.

Tinch jo un amich que sempre tè un budell vuit.

Sentia parlar un día de las tentacions de sant Antoni, y va dir:

—Ni las donas nuas, ni 'ls tresors, ni las ri-

quesas me sembla á mí que tampoch m' haurían pogut tentar. ¿Saben l' únich que tal vegada m' hauria fet caure? 'L tocino. ¡Oh! Jo aixó no ho resisteixo: 'l mato, 'n faig butifarras y me las menjo.

L' escena á Mónaco, entre un matrimoni.

Surt lo marit de la sala ahont hi ha instalada la ruleta, y sorprén á la seva dona abressada ab un xitxarello.

—¡Matilde! ¡Es possible qué mentres jo m' estava jugant allá dintre.....

—Precisament perque jugavas respon ella: ho feya perque siguesses més afortunat.

Un jove parla de una dona á la moda.

—Es una divinitat, sobre tot pèls ulls. ¡Quins ulls més hermosos!

—Gran mal se 'n farà, respon una rival de la dona aludida: ¿cóm que 'l seu pare era oculista!...

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Te-re-sa*.
2. ID. 2.ª—*Ca-ta-ri-na*.
3. MUDANSA.—*Reyna-Regna*.
4. ANAGRAMA.—*Fira-Firar-Rifa*.
5. CONVERSA.—*Vallès-Tia*.
6. TRENCA-CLOSCAS.—*La trompeta de la sal*.
7. ROMBO.—

S
P A P
P A L L A
S A L D O N I
P L O M A
A N A
I

8. GEROFLÍFIGH.—*Per sedas las sederías*.

XARADAS.

I.

Una nota es la primera
de l' escala musical,
negaciò n' es la darrera
y la quarta una vocal.
Tot aucell tè quarta-hu,
la tercera es musical.
la dos vocal veurás tú
y un nom d' home en lo *Total*.

J. MORET.

II.

Tinch un preciòs petit hu
qu' está molt gras y segona,
fill de una *tot*, que la Pona
en la fira de Verdú
va comprar per la Ramona.

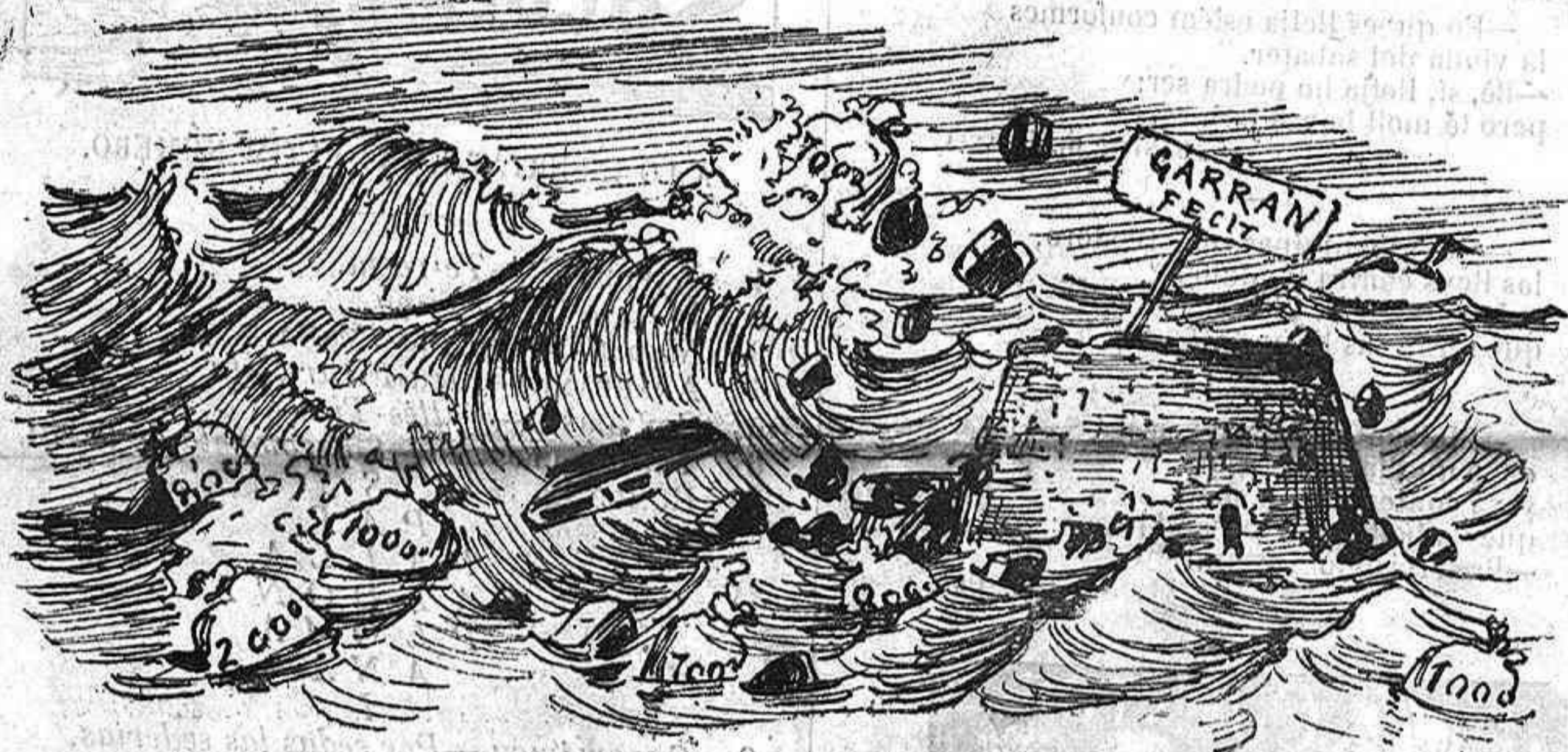
QUIMET IRUAS.

ANAGRAMA.

Diu la tía Catarina
que la *Tot tot* la sardina.

DOS ROMANSISTAS.

REVISTA DEL MES DE MARS.

Pel mars marseja.

MUDANSA.

Baixant en *Tot al total*,
en lo *tot* se va fer mal.

A. BOIX ZORRILLISTA.

INTRÍNGÜLIS.

Buscar un nom que avants de tréureli la última lletra digui: un sombrero de senyora; y trayentli la primera, ne duhen los serenos: la segona, animal; tercera, part del cos; quarta, animal y quinta, consonant.

FRANCISCO Y PERET.

TRENCA-CLOSCAS.

D. PERE COLÓ 'S AL TALLER.

Formar ab las anteriors lletres lo títol de un drama catalá.

J. TEROM Y D.

CONVERSA.

—María, hi comprat un anell per la Madrona.
—¿Que t'è brillants?
—Búscaho, que ja ho he dit.

J. F. V. DE SANT GERVASI.

GEROGLÍFICH.

I
A
III
A
XIIII

DOS TREMPATS.

EL VOLAPÜCK

NOVÍSIMA GRAMÁTICA
DE LA

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

por J. COSTE, intérprete traductor jurado.—Profesor de varios idiomas.

Véndese á 4 reales, Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20, Barcelona y demás principales librerías.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.